

"ושמחת בכל הטוב"

אבא/אמא: פּרַשְׁתֵּנוּ נִפְתַּחַת בְּמִצְוֹת הַבָּאָת בְּכוּרִים:

"וְהָיָה כִּי תִבּוֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה וִירֵשְׁתָּהּ וַיִּשְׁבַּתָּ בָּהּ; וּלְקַחְתָּ מֵרֵאשִׁית כָּל פְּרֵי הָאֲדָמָה... וְשִׂמְתָּ בִטְנָא וְהִלַּכְתָּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹקֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם... וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ לִפְנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ; וְשִׂמְחַתָּ בְכָל הַטּוֹב אֲשֶׁר נָתַן לָךְ ה' אֱלֹקֶיךָ וְגו'."

תְּכַנֶּה שֶׁל מִצְוֹת בְּכוּרִים הוּא הַפֶּרֶת-הַטּוֹב. הוֹדְיָה לַה' עַל כָּל הַטּוֹב שֶׁנָּתַן לָנוּ.

הַתּוֹדָה לַה' מֵתִבְטָא בְּכָךְ שֶׁמְבִיאִים לְבֵית-הַמִּקְדָּשׁ פִּרוֹת מְשֻׁבָּחִים מִן הַיָּבּוּל הַחֲדָשׁ, וְאוֹמְרִים נֶסַח מִיָּחָד שֶׁל הוֹדְיָה: "אֲרָמִי אֲבִד אָבִי וַיִּרְדַּ מִצְרַיִמָּה... וַיִּרְעוּ אֶתְנוּ הַמִּצְרִים... וְנִצַּעַק אֶל ה' אֱלֹקֵינוּ אֲבֹתֵינוּ... וַיּוֹצֵאֵנוּ ה' מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה... וַיְבִאֵנוּ אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיִּתֵּן לָנוּ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲרָץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ; וְעַתָּה הִנֵּה הֵבִאתִי אֶת רֵאשִׁית פְּרֵי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לִּי ה'."

יְלַדְיִלְדָה: עַל הַפָּסוּק (הָרֵאשׁוֹן בַּפָּרָשָׁה) "וְהָיָה כִּי תִבּוֹא גו' וִירֵשְׁתָּהּ וַיִּשְׁבַּתָּ בָּהּ", אוֹמֵר רַש"י: "מִגִּיד שֶׁלֹּא נִתְחַיְבוּ בְּכַוּנָה, עַד שֶׁכָּבְשׁוּ אֶת הָאָרֶץ וְחִלְקוּהָ". כְּלוּמַר, אֵין חַיִּיב הַבָּאָת בְּכוּרִים חָל קִדְּם שֶׁכָּל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל קִבְּלוּ אֶת חֲלָקָם בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְהִתְיַשְּׁבוּ אִישׁ-אִישׁ בְּנַחֲלָתוֹ.

וְכַאֵן יֵשׁ דְּבַר נִפְלָא: בְּלִי הָאֲמִירָה הַזֹּאת שֶׁל הַתּוֹרָה (כְּפִי

לזכות הת' יהודה שיחי' גינדי
 לרגל יום הבר מצווה מזל טוב מזל טוב
 שתגדל חסיד יר"ש ולמדן לנח"ר הרבי הוריק ומוריק

© creative print

ב"ה

בשורה טובה ומשמחת!

אבות ובנים

היכוננו היכוננו!!

אירוע סיום "אבות ובנים" מאן קיף

לנוחיותכם הלימוד יתקיים בבתי הכנסת הבאים:

בית כנסת	שעת לימוד	רכז
בית מנחם	18:15 - 19:00	ר' אבי אשר
מרכזי		ר' שניאור ציק
נחום יצחק		ר' גרשון רבינוביץ
רייזשיק שול		ר' שי רפאל
בית מרדכי שמואל		ר' יעקב שרעבי
מענדלעס שול		ר' נחאי אבלי
שמייןבאך שול		ר' נחום מנדל בקשי
גינדי שול		ר' מיכאל בן ארזש
גבעת לינאוויטש		ר' לוי ראובני
ישראל אריה לייב (מקלט)		ר' שמואל קוביצעק
אוהל יעקב	ר' ארז פאר	
כפר חב"ד ב'	18:00 - 17:15	ר' אהרן הלפרין

בתוכנית:
 חזרה על החומר הנלמד בביתו באותו שבוע / לימוד נשמחת דאורייתא
 ממתק לכל ילד - הגרלות, כל בית כנסת כפי נדבתי ליבו

השתתפים בקבוצות בתכנית "אבות ובנים"
 ישתתפו בהצרכי חיוניות 8 כרטיס 60 אשורות קודם
 60 ליקוטי שיעור. * הכסף לתנאי ההשתתפות
 תנאי השתתפות בהגדרה המיוחדת:
 (1 הגעה בזמן 2 השתתפות קבועה - מינום 12 מתוך 17 פעמים

בברכה ארגון אבות ובנים כפר חב"ד

גם לצדקה זו".
 לְקַחְתָּהּ הָאֲשֶׁה כְּמָה מֵתְכַשִּׁיטָיָה, שֶׁשֶׁבְּצוּ בָהֶם אֲכָנִים טוֹבוֹת, מְכָרָה אוֹתָם וְהִבִּיאָה אֶת כָּל הַכֶּסֶף בְּצִרּוֹר סָגוּר לְבַעֲלָהּ.
 בֵּינֵתִים הִתְרַגְּשָׁה עַל רַבִּי גְבַרְיָאֵל צָרָה חֲדָשָׁה. קְרוּבֵי הַלְשִׁינוֹ עָלְיוּ כִּי נִהַל אֶת עֶסְקִיו שֶׁלֹּא פָּחַק. רַבִּי גְבַרְיָאֵל הַחֲלִיט שֶׁלֹּא לְהִמָּתִין אֶלָּא לְנִסְעַ מִיַּד אֶל הַרְבִּי, שֶׁמָּא יֵצֵא חַיִּב בְּדִין וְלֹא יַעֲמֵד בְּפִתּוֹי לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכִסְפֵי הַצְּדָקָה לְצָרְכֵי מִשְׁפָּטוֹ.

הִגִּיעַ רַבִּי גְבַרְיָאֵל אֶל הַרְבִּי, וּמִיַּד כְּשֶׁנִּכְנַס לִ'יְחִידוֹת' הִנִּיחַ אֶת הַצִּרּוֹר עַל הַשֻּׁלְחָן. הַרְבִּי קִבְּלוֹ בְּבִרְכָה וּפְתַח לְנִגְדַ עֵינָיו אֶת הַצִּרּוֹר. עַל הַשֻּׁלְחָן נִעְרְמוּ מִטְּבַעוֹת נוֹצְצִים וּמְבָרִיקִים, כְּאִלוֹ יֵצְאוּ עֵתָה מִבֵּית-הַיְצִיקָה. רַבִּי גְבַרְיָאֵל עֲצָמוֹ הַתְּפִלָּא לְמִרְאֵה הַבָּרֶק שֶׁל הַמִּטְּבַעוֹת.

הַרְבִּי נִשְׁעַן זְמַן-מָה עַל זְרוּעוֹתָיו, כְּפִי שֶׁהָיָה עוֹשֶׂה בְּעַת דְּבִקּוּתוֹ, וְלֵאחֹר מִכֵּן הִגְבִּיחַ אֶת רֵאשׁוֹ וְאָמַר לַר' גְבַרְיָאֵל: "בְּתַרומַת הַמִּשְׁכָּן לֹא הָיָה דְבַר שֶׁהִבְרִיק, אֶלָּא הַמִּרְאוֹת שֶׁבָּהֶן הִשְׁתַּמְשׁוּ נְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרִים, וּמִהֵן נִעְשָׂה הַכִּיּוֹר וְכֵנו'."

שָׁאֵל הַרְבִּי אֶת רַבִּי גְבַרְיָאֵל: "מִיָּן בָּא לָךְ הַכֶּסֶף הַזֶּה?"
 בְּשֻׁלְבֵי זֶה גּוֹלָל רַבִּי גְבַרְיָאֵל לִפְנֵי הַרְבִּי אֶת כָּל קוּרוֹתָיו בְּעַת הָאֲחֻרוֹנָה, וְהַרְדִּיפוֹת שֶׁל בְּנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ, אֲשֶׁר מוּטְטוּ אֶת מִצְבוֹ הַכֶּלְכְּלִי. כְּמוֹ-כֵן סִפֵּר, שֶׁכַּאֲשֶׁר שִׁמְעָה אֶשְׁתּוֹ עַל הַסָּכּוּם שֶׁבִקֵּשׁ הַרְבִּי, מְכָרָה אֶת תְּכַשִּׁיטָיָה בְּלִי יָדִיעַתּוֹ וְזָרְזָה אוֹתוֹ לְהִבִּיאַ אֶת הַכֶּסֶף אֶל הַרְבִּי.

שׁוֹב נִכְנַס הַרְבִּי לְדְבִקּוֹת בְּהִשְׁעָנוֹ עַל יָדָיו, וְלֵאחֹר מִכֵּן הָרִים אֶת רֵאשׁוֹ וְאָמַר:

"בְּטַל הַדִּין. הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתֵּן וַיַּחֲזוֹר וַיִּתֵּן, לָךְ וְלֵאשְׁתְּךָ, בָּנִים וּבָנוֹת וְאִרְיָכוֹת יָמִים לְרֵאוֹת דּוֹרֵי-דוֹרוֹת. יִתֵּן לָךְ ה' הַצְּלָחָה בְּכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה, עֲשֶׂה וּנְשִׂיאַת-חַן בְּעֵינֵי כָל רוֹאֵיךָ. סָגַר אֶת חֲנוּתְךָ וְהִתְחַל לְסַחֵר בְּאֲכָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת."

שִׁמַּח וְטוֹב-לֵב חָזַר הַחֲסִיד לְבֵיתוֹ וְסִפֵּר לְאֶשְׁתּוֹ כָּל אֲשֶׁר אָמַר הַרְבִּי וְהִבְרָכָה אֲשֶׁר בְּרַכְּם. "אֶךְ אֲמַר־נָא לִי, שְׂאֵלָה, כִּיצַד הִבְרִיקוּ הַמִּטְּבַעוֹת כָּל-כָּף?"

"כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְיָדֵי הַמִּטְּבַעוֹת", הִשְׁיִבָה הָאֲשֶׁה, "חֲשַׁבְתִּי כִּי כִּדְאֵי שֶׁהִנְתִּינָה תִּהְיֶה שְׁלֵמָה. שֶׁפִּשְׁפְּתֵי אֶת הַמִּטְּבַעוֹת כַּחֲלוֹל עַד שֶׁהִבְרִיקוּ וְנִצְצוּ, וּבְלִבִּי הִתְפַּלְלָתִי שִׁירַחַם עָלֵינוּ הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ, וְהַרְבִּי בְּקִדְשָׁתּוֹ יִבְרַךְ אוֹתְנוּ שֶׁגַם מִזְלָנוּ יִתְנוּצֵץ, יִבְרִיק וַיִּזְרַח."

איך לנהל את החיים שלו באופן נכון וכריא ואזי כל הבטחות יפתרו וכל הפאבים יעלמו.

כאשר יהודי זוכה להיות דבוק בה' - כל הבטחות שלו נפתרות מאליהן. "אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש - שבת בביית ה' כל ימי חיי".

(על-פי 'תורת-מנחם - התוועדות' תשט"ו, חלק שני (י"ד), עמ' 305 והלאה)

רבי גבריאל 'נושא חן'

רבי גבריאל היה נצר למשפחה מיחסת בעיר ויטבסק, והיה מהראשונים שהסתופפו בצלו של אדמו"ר הזקן, רבי שניאור-זלמן מלאדי. בני משפחתו לא השלימו עם היותו לחסיד, וירדו לחייו. בעקבות הרדיפות החלו עסקיו להדרדר, ומצבו הכלכלי נעשה קשה מיום ליום.

זו לא הייתה צרתם היחידה של רבי גבריאל וחנה-רבקה אשתו. עשרים וחמש שנים חלפו מאז נשואיהם, והם עדין לא זכו לפרי-בטן. אולם רבי גבריאל, למד לקבל יסורים באהבה. אף-על-פי שהיה נוסע בתכיפות אל הרבי, מעולם לא התאונן לפניו על מצבו. הוא קבל את כל צרותיו בשמחה וראה בהן קרבן על הזכות להיות חסיד.

באחד מבקוריו אצל אדמו"ר הזקן, הטיל עליו הרבי לתרם סכום הגון עבור פדיון-שבויים. מאז ומעולם היה רבי גבריאל משתתף קבוע בכל הצדקות שהרבי היה אוסף מחסידים בעלי-יכלת, בעבור תלמידי-חכמים בארץ-ישראל, פדיון-שבויים או סתם נזקקים. הפעם לא ידע כיצד יוכל להשיג את הסכום המבקש ושם בעצב לביתו.

אשתו התפללה לראותו מדכדך כל-כך, ושאלה אותו לפשר הדבר. במר-לבו גלה לה, כי בעקבות החרם שהטילו עליו בני משפחתו נתדלדלה פרנסתם, ועתה הם על סף קריסה, וכיצד יוכל לשלם את הסכום שבקש הרבי?!

האשה פנתה אליו ואמרה: "הלוא כמה וכמה פעמים חזרת בפני את מה שאומר הרבי, שצריכים להאמין, לבטח בה' ולהיות בשמחה, ומדוע תצטער? בטח יעזר ה' ונוכל לשלם

שבאותם הדברים - שיכים לנשמתו!

יחד עם זאת, לשלם שמחה אמיתית בטוב הפרטי כל עוד לזולת אין - אי-אפשר. שמחה אמיתית יש אך ורק כאשר לכלם יש ולכלם טוב.

וכאשר יהודי נוהג כך - שכל מה שהקדוש-ברוך-הוא נותן לו, הוא חולק עם האחרים ומשתדל לשלם עוד יהודים - מתקיים בו פרוש רש"י על דברי הפסוק (בהמשך הפרשה), "ושמרת ועשית אותם": "בת קול מברכתו, הבאת בכורים היום - תשנה לשנה הבאה".

ואזי הוא זוכה לכל הברכות בכל המצטרף לו - בני, חיי ומזוני רוחי.

(על-פי 'תורת-מנחם - התוועדות' תשכ"ה, חלק רביעי (מד), עמ' 293 והלאה)

בחדש אלול (וגם פרב ימי ח'דש תשרי) אנו אומרים בתפלת שחרית ובתפלת מנחה את המזמור "לדוד ה' אורי וישעי".

במזמור זה אומר דוד המלך: "אחת שאלתי מאת ה', אותה אבקש - שבת בביית ה' כל ימי חיי". לדוד המלך יש בקשה אחת ויחידה והיא, לשבת כל ימי חיי ב'ביית ה'". להיות קרוב לה' ודבוק בו.

אנחנו איננו במדרגה של דוד המלך. קשה לנו לותר על כל הצרכים והבקשות שלנו ולהסתפק בדבר אחד ויחיד - "שבת בביית ה' כל ימי חיי". לכן אנחנו מבקשים מה' שיתן לנו פרנסה וגריאות והצלחה בלמודים ועוד כל מיני בקשות.

אבל עלינו לזכר את האמת. והאמת היא שראוי היה לבקש מה' בקשה אחת בלבד - "שבת בביית ה' כל ימי חיי". כי הבקשה הזאת כוללת את הכל.

משל למה הדבר דומה? - לאדם שבא לרופא ומתלונן באזניו שכואבת לו האצבע, וכואב לו ברגל, וגם הבטן כואבת לו. ובכן, אפשר להתייחס לכל בעיה ובעיה בפני-עצמה ולנסות לרפא אותה. אבל אם הרופא הוא רופא טוב, הוא ידריך את האדם

שמפרש אותה רש"י, היינו יכולים לחשב שחובת השמחה וההודיה על "כל הטוב אשר נתן לך ה' אלקיך", היא חובה פרטית-אישית שאיננה מתחשבת במצבם של הסובבים; ואם לאדם הפרטי טוב - עליו לשלם ולהודות לה'!

באה התורה ומלמדת אותנו שלא זאת הדרך, אלא השמחה וההודיה של האדם הפרטי מתנות בכך שכל בני-ישראל ינחלו את הארץ וישבו על אדמתם. שכן רק כאשר גם לסובבים טוב ושלם בלב, יכול האדם הפרטי לשלם באמת ולהודות מכל הלב לה' על הטוב האישי שלו.

אבא/אמא: מכאן אנו למדים הוראה כללית בעבודת האדם:

כאשר יהודי התברך בטוב - בגשמיות או ברוחניות - אל לו להסתפק בכך שלו-עצמו טוב, אלא עליו להשתדל ככל יכלתו שגם לזולת יהיה טוב (בגשמיות או ברוחניות).

וכל זמן שיש יהודי בסביבה - הקרובה או הרחוקה - שאין לו חלק באותו דבר טוב, שמחתו הפרטית של האדם לא יכולה להיות שמחה שלמה!

על כל אחד ואחד לדעת כי הטוב שנתן לו איננו מצד מעלותיו-הוא אלא מפני ש"ה' אלקיך נותן לך". הקדוש-ברוך-הוא מסבותיו (שהן 'למעלה מטעם ודעת') בחר להשפיע לו טובה וברכה. וכשיהודי יודע שהטוב לא באמת 'מגיע' לו, הוא מיד שואל את עצמו: אם כך, מדוע שהטוב הזה לא יהיה גם מנת-חלקו של הזולת?...

בהקשר זה מתאים להביא את מה שמוכא בספר 'היום יום' (ט"ו באיר): "בימי רבנו הזקן היה שגור בפי החסידים הפתגם: פת הלחם שיש לי הוא שלך כשלי. והיו מקדימים תבת 'שלק' - 'שלק כשלי'".

ילד/ילדה: ברור שאסור לזלזל בטוב שמקבלים מהקדוש-ברוך-הוא. להפך, כל יהודי מחיב לברך את הקדוש-ברוך-הוא ולהודות לו על כל הטוב שנתן לו. וידועים גם דברי הבעל-שם-טוב ורבנו הזקן (שיום ה'לדתם חל ב'ח'י באלול), כי כל מה שנתן ליהודי הרי זה מפני שה'ניצוצות'

✂ ----- ✂

גליון 282 כי תבוא

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____